

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **L. S.,** zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem, se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 10. 2016, č. j. 18 A 6/2016 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Frýdku - Místku (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 8. 2015, č. j. MMFM 101601/2015, byla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, za což jí byla uložena pokuta ve výši 6000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Přestupku se měla dopustit tímto jednáním: *„Dne 17. 4. 2015 v 15:43 hodin na silnici č. I/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru na Frýdek – Místek, řídila motorové vozidlo Audi A6, RZ: X, a překročila nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 50 km/hod., kdy Policií České republiky byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 120 km/hod.“* Uvedeným jednáním stěžovatelka měla porušit povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Proti rozhodnutí magistrátu podala stěžovatelka odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 2. 2016, č. j. MSK 125206/2015, sp. zn. DSH/26575/2015/Bla, zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila stěžovatelka žalobou, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 13. 10. 2016, č. j. 18 A 6/2016 - 42, podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), zamítl.

[3] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka namítla, že způsob, jakým se krajský soud vypořádal s žalobními námitkami, svědčí zčásti o nepochopení jejich podstaty a z části o shovívavém přístupu k porušování práv účastníka přestupkového řízení správními orgány, resp. k požadavkům na jednotlivé procesní úkony správních orgánů, a to včetně jejich rozhodnutí.

[5] Nejzávažnější vadu spatřuje stěžovatelka v tom, že krajský soud nesprávně vyhodnotil *„náležitost dokazování"*, pokud se jedná o stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích v úseku pozemní komunikace, na němž měření rychlosti probíhalo. Stěžovatelka již v odvolání proti rozhodnutí magistrátu a následně také v žalobě upozornila, že u fotografie dopravní značky B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost" předcházející úseku, v němž byla rychlost měřena, není patrné, kdy byla pořízena, a tedy zda byla předmětná dopravní značka na stejném místě také v okamžiku měření rychlosti jízdy vozidla, s nímž se stěžovatelka měla přestupku dopustit. Z fotografie je dle stěžovatelky zjevné, že fotografie dopravní značky nemohla být pořízena v době tohoto měření, neboť stav okolní vegetace je odlišný od stavu téže vegetace podle snímků ze záznamu měření. Zatímco stav vegetace v době měření (podle videozáznamu a z něj pořízených fotografií) zjevně odpovídá době měření (17. dubna), na fotografii, která má dokládat umístění dopravní značky předcházející měřenému úseku odpovídá stav okolní vegetace jiné fázi vegetačního období (srov. podstatně bujnější olistění stromů). Při podrobném porovnání snímků je navíc vidět zásadní rozdíl, neboť na obr. č. 5 je zřetelně vidět reklamní tabule s nápisem „KVĚTINY", zatímco na obr. č. 4, který měl být pořízen na stejném místě ve stejném čase, tato tabule není. Jestliže však tato fotografie byla pořízena ve značném časovém odstupu od okamžiku měření, není spolehlivě doloženo, jaké dopravní značení platilo v době měření v celém úseku pozemní komunikace, na němž bylo měření prováděno, tj., jaká nejvyšší dovolená rychlost byla pro uvedený úsek v daném okamžiku stanovena. Uvedenou podstatnou otázkou se v důsledku nedostatečného dokazování magistrát nijak nezabýval a následně se jí přes uplatněné námitky nezabývali ani žalovaný a krajský soud.

[6] Stěžovatelka dále zdůraznila, že je nezbytné přihlédnout k principu měření rychlosti, na němž pracuje použité měřící zařízení (POLCAM PC 2006). Jedná se o zařízení pracující na principu výpočtu průměrné rychlosti na základě měření projeté dráhy a času. Žádná hodnota rychlosti uváděná na fotografiích ani na videozáznamu, kterými je dokazováno tvrzené protiprávní jednání stěžovatelky, nezobrazuje okamžitou rychlost vozidla, resp. průměrnou rychlost tohoto vozidla v měřeném úseku. Je-li vzdálenost mezi měřeným vozidlem a vozidlem, v němž je umístěno měřící zařízení, na počátku a na konci

pokračování

měření shodná, pak lze konstatovat, že průměrná rychlost měřeného vozidla odpovídá vypočtené průměrné rychlosti vozidla (od níž je pak ještě nutno odečíst hodnotu odpovídající možné nepřesnosti měřícího zařízení). Aby bylo možno vyvodit míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti odpovídající některé ze skutkových podstat přestupků upravených v § 125c odst. 1 písm. f) bodech 2, 3 nebo 4 zákona o silničním provozu, je nutné, aby v celém měřeném úseku platila shodná nejvyšší dovolená rychlost. V opačném případě nelze stanovit, o jakou hodnotu byla nejvyšší dovolená rychlost v té či oné části měřeného úseku překročena.

[7] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že i bez specifikace, jaké dopravní značení neměla stěžovatelka respektovat, je výrok dostatečně určitý. Pro řidiče je závazné pravidlo chování stanoveno právě příslušnou dopravní značkou. Není-li tato značka náležitě označena, není dostatečně přesně specifikováno pravidlo, které měl řidič porušit. Za této situace pak ovšem nelze považovat za dostatečně určitý ani závěr o porušení daného pravidla a naplnění příslušné skutkové podstaty přestupku. Tato vada je dle stěžovatelky o to závažnější, že stejnou vadou byly postiženy veškeré úkony magistrátu, a to již od počátku řízení. V písemnosti, kterou bylo přestupkové řízení zahájeno, bylo totiž pouze stroze konstatováno, že k přestupku mělo dojít *„dne 17. 4. 2015 v 15:45 hod. na silnici č. I/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru na Frýdek – Místek, přičemž stěžovatelka měla řídit vozidlo Audi A6, RZ X, a překročit nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 50 km/hod., kdy Policií České republiky byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 120 km/hod.“*. Již na počátku řízení tedy nebyla stěžovatelce s náležitou určitostí sdělena podstata protiprávního jednání, z něhož byla obviněna. Stěžovatelka doplnila, že rovněž místo spáchání přestupku je ve všech úkonech správních orgánů a následně i v napadeném rozsudku popisováno značně neurčitě, neboť pod slovy *„na silnici č. I/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru na Frýdek – Místek“* si lze představit přinejmenším několikakilometrový úsek zmíněné pozemní komunikace, na němž se nepochybně vyskytuje řada dílčích úseků s různě upravenou nejvyšší dovolenou rychlostí.

[8] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem, který krajský soud zaujal k žalobní námitce vůči nedostatkům protokolu o ústním jednání (resp. protokolům o ústních jednáních). Podle krajského soudu totiž *„z protokolu o ústním jednání ze dne 18. 8. 2015 vyplývá, že byly v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce provedeny jednotlivé důkazy, které jsou součástí správního spisu“* a že *„rozhodnutí postavené na těchto důkazech je dostatečné a přezkoumatelné“*. Protokoly ze dnů 17. 6. 2015 a 18. 8. 2015 však obsahují pouhý výčet dokumentů obsažených ve spisovém materiálu, aniž by z něj bylo patrné, co je jejich obsahem a co z tohoto obsahu vyplývá ve vztahu ke vzneseném obvinění. Proto stěžovatelka musí nadále trvat na tom, že dokazování, pokud o něm lze vůbec hovořit, bylo zcela nedostatečné. Obsah správního spisu podle ní svědčí o *„paušálním přístupu“* magistrátu, který směřoval jen *„k ryze formálnímu splnění jeho procesních povinností“*, aniž by se alespoň v minimální míře zabýval možností existence okolností svědčících ve prospěch stěžovatelky.

[9] Dále stěžovatelka vytkla, že krajský soud k námitce, že stěžovatelka předmětné vozidlo v době přestupku neřídila, odkázal na oznámení přestupku, který podle něj

představuje dostatečný důkaz, že vozidlo v době kontroly řídila právě ona. Uvedené oznámení je ovšem pouhým předprocesním úkonem, který nelze použít jako důkazní prostředek. Aby bylo možno údaje v něm obsažené považovat za relevantní, bylo by zapotřebí jejich obsah prokázat za pomoci jiných důkazních prostředků, např. videozáznamem nebo svědeckou výpovědí zasahujících policistů.

[10] Pokud jde o formulaci ostatních námitek, odkázala stěžovatelka na žalobu a navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

[11] Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své vyjádření v řízení před krajským soudem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti obecně odkázala na formulaci žalobních námitek, Nejvyšší správní soud úvodem zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatelky jí byla poskytnuta již individuálním projednáním její věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí správních orgánů. Jinými slovy, stěžovatelka je povinna tvrdit některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. týkající se řízení vedeného krajským soudem anebo rozhodnutí soudu, nikoliv samotného rozhodnutí správního orgánu. Uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti není možné bez dalšího nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek a argumentace předestřené v řízení u krajského soudu (jakkoliv spojené s obecným tvrzením, že právní názor krajského soudu je nesprávný). Kasační stížnost stěžovatelky přitom z převážné části spočívá právě v takovém opakování. Spíše než o tvrzení konkrétních pochybení krajského soudu se jedná o výtky proti závěrům magistrátu a žalovaného, kterými se již podrobně zabýval krajský soud v napadeném rozsudku, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje, což dále blíže zdůvodňuje.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud dále ke kasačním námitkám stěžovatelky předesílá, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, platí, že bez ohledu na to, jakou procesní taktiku obviněný v řízení o přestupku zvolí, je to vždy správní orgán, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu. Z uvedeného usnesení rozšířeného senátu dále plyne následující: *„I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřípustné. II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“*

[16] V této souvislosti ovšem nelze opomenout, že ani povinnost správních orgánů projednávajících přestupek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti [§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)], je nezavazuje ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje, tím spíše, zůstávají-li účastníci správního řízení pasivní a řadu svých námitek uplatní až v řízení před soudem [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. ledna 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68 (publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS)]. V řadě svých předcházejících rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že *„je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“ [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 (publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS)].

[17] Dále se Nejvyšší správní soud věnoval nejprve posouzení otázky, zda byl přestupek dostatečně vymezen ve výroku rozhodnutí magistrátu o přestupku (respektive zda v něm byl dostatečně vymezen skutek), což souvisí s kasační námitkou týkající se nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku a absence specifikace dopravní značky, kterou neměla

stěžovatelka respektovat, ve výroku rozhodnutí magistrátu, resp. jeho dalších úkonech. Konkrétně se jedná o hodnocení skutkové věty rozhodnutí v tomto znění: *„Dne 17. 4. 2015 v 15:43 hodin na silnici č. I/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru na Frýdek – Místek, řídila motorové vozidlo Audi A 6, RZ: X, a překročila nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 50 km/hod., kdy Policií České republiky byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 120 km/hod.“*

[18] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

[19] Nejvyšší správní soud obecně přisvědčuje stěžovatelce v tom směru, že na výrok rozhodnutí o přestupku jsou kladeny vysoké formální požadavky. Již v minulosti zdejší soud dovodil, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 – 65).

[20] Je tedy nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srovnej také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, nebo ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48).

[21] V nyní projednávané věci byly uvedené požadavky splněny.

[22] Vymezení místa přestupku je obligatorní náležitostí správního rozhodnutí a jeho nedostatečná specifikace nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí nebo ze správního spisu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, závisí na posouzení okolností každého jednotlivého případu, a proto závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. V případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci bude např. podstatné, zda se jedná o velkou obec s komplikovanou dopravní situací a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení, zda došlo ke spáchání přestupku. Byl-li přestupek spáchán v malé obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení

otázky překročení povolené rychlosti, pak požadavku zákona vyhoví i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52).

[23] V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, Nejvyšší správní soud neshledal specifikaci místa spáchání přestupku *„na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou“* za dostatečnou. Obdobně rozhodl například také rozsudkem ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo místo vymezeno takto: *„na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek – Místek“*. V obou případech se shodně jednalo o měření rychlosti v obci v úseku komunikace s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h. V prvním případě žalobce tvrdil, že ke spáchání přestupku došlo v přehledném úseku na samém konci zástavby v blízkosti dopravní značky *„konec obce“*, a proto neměl být s ohledem na nízkou nebezpečnost jednání za přestupek potrestán. Obdobně v druhém zmiňovaném případě nebylo v řízení postaveno na jisto, kde se přesně nacházela značka signalizující konec obce, resp. jaká byla vzdálenost místa měření od konce obce. Tyto údaje nebyly patrné ani z výroku správního rozhodnutí a žalobce namítal, že ke spáchání přestupku mohlo dojít i mimo obec. V takových situacích byl přesnější popis a určení místa spáchání přestupku vhodný i kvůli určení společenské nebezpečnosti přestupku (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45).

[24] Oproti tomu v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí *„na silnici č. I/15 v obci Chrámce“*, neboť takto vymezené místo měl za dostatečné, jelikož společně s časem (13:45 hod.) a způsobem spáchání přestupku konkretizovalo přestupek tak, že nemohl být zaměněn s jiným. Zohlednil přitom, že se jednalo o poměrně krátký úsek v délce 250 až 260 metrů procházející malou obcí, ve které nebyly pojmenovány žádné ulice, a že zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jednalo o úsek, ve kterém byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.

[25] Obdobně v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, pokládal Nejvyšší správní soud vymezení místa spáchání přestupku, které znělo *„u obce Panenský Týnec na silnici č. I/7“* za dostatečné. K tomu uvedl, že *„v nynější věci městský úřad ve výroku vymezil místo spáchání přestupku číslem silnice a názvem blízké obce Panenský Týnec, bylo tedy zřejmé, že se jednalo o silnici první třídy mimo obec, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, což také bylo ve výroku výslovně uvedeno. Dále popsal, že stěžovateli byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky 145 km/h. Jinými slovy z výroku rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že stěžovatel v provozu na pozemních komunikacích, konkrétně na silnici první třídy, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, překročil povolenou rychlost, a to o více než 50 km/h (po zohlednění odchylky se jednalo o 55 km/h), a byla tak naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o provozu na pozemních komunikacích. Správní orgány dostály i požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku byly*

totiž kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas (12 hodin 19 minut) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným."

[26] V nyní projednávané věci magistrát ve výroku svého rozhodnutí vymezil jednání, kterého se stěžovatelka dopustila, takto: „*Dne 17. 4. 2015 v 15:43 hodin na silnici č. I/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru na Frýdek – Místek, řídila motorové vozidlo Audi A 6, RZ: X, a překročila nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 50 km/hod., kdy Policií České republiky byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 120 km/hod.*" Nejvyšší správní soud po zohlednění konkrétních okolností posuzovaného případu konstatuje, že uvedené vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí je dostačující. Skutek je vymezen tak, že stěžovatelka řídila vozidlo na popsaném úseku silnice vyšší než dovolenou rychlostí. V této souvislosti je rovněž zapotřebí zohlednit, že místo spáchání tohoto typu přestupku není možné definovat na metr přesně, neboť k němu nedochází v jednom konkrétním bodě, ale v určitém úseku. Podstatné je, že je skutek ve výroku rozhodnutí magistrátu vymezen natolik konkrétně, aby nemohl být zaměněn s jiným. Na rozdíl od věcí sp. zn. 9 As 80/2014 či sp. zn. 4 As 28/2010 není v projednávané věci pochyb o tom, že rychlost vozu řízeného stěžovatelkou byla změřena již mimo obec. Uvedenému požadavku z hlediska stanovení místa spáchání přestupku výrok rozhodnutí magistrátu vyhovuje, neboť kromě specifikace úseku silnice obsahuje také uvedení dne a času, jakož i údaj o tom, že ke spáchání přestupku došlo mimo obec Kunčičky u Bašky.

[27] Správním orgánům je ovšem nutné vytknout, že po formální stránce pochybily, pokud ve výroku citovaného rozhodnutí nespecifikovaly příslušnou dopravní značku, resp. nejvyšší dovolenou rychlost v daném úseku. Skutečnost, že nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku činila 70 km/hod., lze sice dovodit z výroku rozhodnutí magistrátu matematickou operací (120 – 50 = 70), ale údaj o místní úpravě nejvyšší dovolené rychlosti měl být dle názoru zdejšího soudu v citovaném výroku uveden; jedná se o údaj blíže individualizující daný skutek a protiprávní jednání stěžovatelky. Nejvyšší správní soud ovšem po zohlednění konkrétních okolností posuzovaného případu konstatuje, že vymezení skutku ve výroku rozhodnutí magistrátu lze přes uvedené pochybení správních orgánů ještě akceptovat, neboť identifikuje jednání stěžovatelky natolik, že je nelze zaměnit s jiným.

[28] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že z výroku rozhodnutí magistrátu jsou patrné všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu a výrok rozhodnutí magistrátu odpovídá § 68 odst. 2 správního řádu, § 77 zákona o přestupcích. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a více nebo mimo obec o 50 km/hod. a více. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že z výroku rozhodnutí magistrátu je jednoznačně zřejmá přestupkyně (stěžovatelka), doba, kdy se přestupku dopustila (v 15:43 hod.), kde se ho dopustila (na silnici č. I/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru na Frýdek – Místek), jaké motorové vozidlo řídila (Audi A 6, RZ: X), jakož i to, že nejvyšší dovolenou rychlost překročila minimálně o 50 km/hod., kdy Policií České republiky byla zjištěna nejnižší

prokazatelná rychlost vozidla 120 km/hod. Zdejší soud tedy ve shodě s krajským soudem konstatuje, že výrok rozhodnutí magistrátu je dostatečně určitý a srozumitelný, neboť je z něj zjevné, kde a o kolik stěžovatelka nejvyšší dovolenou rychlost překročila a zda byla naplněna skutková podstata právě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2017, č. j. 2 As 293/2016 – 56).

[29] Nelze souhlasit ani s kasační námitkou, v níž stěžovatelka vyjádřila svůj nesouhlas se závěry krajského soudu, které se vztahují k žalobě vytýkaným údajným nedostatkům protokolu o ústním jednání (resp. protokolům o ústních jednáních). Podle stěžovatelky protokoly ze dnů 17. 6. 2015 a 18. 8. 2015 obsahují pouhý výčet dokumentů obsažených ve spisovém materiálu, aniž by z nich bylo patrné, co je jejich obsahem, a co z tohoto obsahu vyplývá ve vztahu ke vznesenému obvinění.

[30] K této námitce, kterou stěžovatelka uplatnila již v žalobě, krajský soud přiléhavě uvedl, že „*z protokolu o ústním jednání ze dne 18. 8. 2015 vyplývá, že byly v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce provedeny jednotlivé důkazy, které jsou součástí správního spisu. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo na těchto důkazech postaveno a je dostatečné a přezkoumatelné. Na tento závěr nemůže mít žádný vliv námitka, že v protokolu o ústním jednání měly být konkrétně uvedeny jednotlivé podklady a obsah těchto jednotlivých podkladů – důkazů. Takovou povinnost správního orgánu nelze dovodit ani z ust. § 18 odst. 2 ani z žalobkyní poukazovaného ust. § 53 odst. 6 správního řádu. Ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu vyjmenovává náležitosti, které má protokol o ústním jednání obsahovat (jde o tzv. obligatorní obsahové náležitosti protokolu). Z ust. § 53 odst. 6 správního řádu plyne pak správnímu orgánu povinnost přečíst nebo sdělit obsah listin pouze, jsou-li přítomny jiné osoby. Za situace, kdy při ústním jednání dne 18. 8. 2015 nebyla přítomna ani žalobkyně ani její zmocněnec (přítomná byla pouze pověřená úřední osoba), by bylo zcela nesmyslné požadovat po správním orgánu, aby v protokolu o jednání uváděl podrobně obsah všech provedených listinných důkazů.*“ S uvedeným vypořádáním uvedené námitky se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a dodává, že vlastní hodnocení důkazů a dalších podkladů pro rozhodnutí uvádí správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu až v odůvodnění rozhodnutí, z něhož musí být zejména patrné, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které podklady opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se při hodnocení podkladů řídil a jaký učinil závěr o skutkovém stavu. Uvedeným požadavkům rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyhovují.

[31] Z rozhodnutí magistrátu je přitom zjevné, že při svém rozhodnutí vycházel zejména z těchto podkladů: 1) oznámení o přestupku ze dne 6. 5. 2015 a ze dne 17. 4. 2015, 2) záznam o přestupku (fotografie pořízené rychloměrem), 3) osvědčení a ověřovací list rychloměru, 4) výpis z evidenční karty řidiče (stěžovatelky), 5) videozáznam přestupku, 6) fotodokumentace včetně fotodokumentace místa přestupku a 7) protokol o ústním jednání ze dne 18. 8. 2015.

[32] Pokud stěžovatelka v této souvislosti dovozuje nemožnost použití oznámení o přestupku jakožto podkladu pro rozhodnutí, nelze jí přisvědčit. Zcela jistě by pouhé

oznámení o přestupku (resp. úřední záznamy o přestupku vyhotovené policisty) jako jediný podklad o spáchání přestupku nepostačovalo ke zjištění skutkového stavu pro potřeby správního trestání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Nicméně v nyní projednávané věci tomu tak nebylo, neboť správní orgány měly dostatek dalších podkladů (zejména fotodokumentaci včetně fotodokumentace místa přestupku a videozáznam přestupku), které tvořily s oznámením o přestupku ucelený celek, který nevykazoval nesrovnalosti, jež by mohly vést k pochybnostem o pořízeném oznámení o přestupku. Nejednalo se tedy o podklad jediný.

[33] Nejvyšší správní soud nemůže také s ohledem na výše uvedené přisvědčit kasační námitce, že u fotografie dopravní značky B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ předcházející úseku, v němž byla rychlost měřena, není patrné, kdy byla pořízena a tedy zda byla předmětná dopravní značka na stejném místě také v okamžiku měření rychlosti jízdy vozidla, s nímž se stěžovatelka měla přestupku dopustit. V této souvislosti stěžovatelka rovněž vytkla, že uvedenou otázkou se v důsledku nedostatečného dokazování nijak správní orgány nezabývaly a následně se jí nezabýval ani krajský soud.

[34] Zdejší soud konstatuje, že magistrát ve svém rozhodnutí vycházel z fotodokumentace místa přestupku, z níž dovodil, že dopravní značka B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ 70 km/hod se v daném místě pro zdůraznění významu nachází opakovaně – dvakrát je zde umístěna svislá dopravní značka, přičemž první je zvýrazněna na retroreflexním žlutozeleném fluorescenčním podkladu, a před druhou svislou dopravní značkou je symbol téže dopravní značky vyznačen také jako vodorovné dopravní značení na vozovce. Závěry magistrátu přitom mají oporu v obsahu spisu a magistrát se ve svém rozhodnutí neměl důvod blíže zabývat srovnáním fotografované vegetace a dalších objektů na jednotlivých snímcích, protože uvedené stěžovatelka v řízení, které před ním probíhalo, nevznesla a nijak nezpochybnila dobu a místo měření.

[35] Námitku, že není zřejmé, kdy byla předmětná fotodokumentace pořízena a kde je dotčená dopravní značka umístěna, stěžovatelka vznesla (velmi stručně) teprve v odvolání. Žalovaný se přitom touto námitkou zabýval a konstatoval: „*Co se týče fotografií dopravního značení a faktu, že odvolatelka zpochybňuje, že se jedná o značení, která se vyskytují v úseku měření, jedná se dle odvolacího orgánu o absurdní tvrzení, neboť z videonahrávky předmětného měření (jehož kopii obdržela odvolatelka při nahlížení do spisu dne 30. 9. 2015), je na první pohled zcela zřejmé, že v okamžiku měření automobil odvolatelky projížděl kolem dvou z těchto značek (č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ – 70 km/h – konkrétně kolem jedné svislé a jedné vodorovné dopravní značky č. B 20a). Odvolatelka projížděla kolem této značky rychlostí okolo 120 km/h. Fakt, že stěžovatelka zpochybňuje, že v daném místě se vůbec vyskytovala předmětná příkazová značka, naznačuje, jak málo se při řízení vozidla věnovala svému okolí – a to při (minimálně v daném místě) nebezpečné rychlosti 120 km/h, a to ve chvíli, kdy směřovala do křižovatky (na přiložené videonahrávce jsou jasně vidět hned dvě dopravní značky upozorňující na blížící se křižovatku), a to za poměrně husté dopravy a v situaci, kdy odvolatelka najížděla do zatáčky. Ostatně při porovnání přiložených fotografií dopravního značení s videozáznamem lze rozpoznat, že se jedná o stejné místo. Přiložená fotodokumentace spolu s videozáznamem z měření je zpracována velmi precizně a dle názoru odvolacího orgánu*

dostatečně identifikuje předmětný úsek měření a umístění dopravních značek v něm. Tvrzení, že u fotografií značky B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost" není uveden žádný popis, takže není zřejmé, kdy byla fotodokumentace pořízena, a kde je tato dopravní značka umístěna, že uvedené fotografie bez popisu místa a doby jejich pořízení, nedokazují vůbec nic a nemají žádnou vypovídací hodnotu – lze z nich pouze zjistit, že někde existuje úsek pozemní komunikace, osazený dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost", tak dle odvolacího orgánu není relevantní."

[36] Stěžovatelka poté v žalobě namítla, že *„fotografie obsažené v policejním spisu obsahují záběry, které byly pořízeny v poměrně dlouhém časovém odstupu (v řádu měsíců) ode dne spáchání údajného přestupku. Toto je zřejmé už z pouhého porovnání vzrůstu a hustoty vegetace v okolí pozemní komunikace na záznamu z měřícího zařízení a na ostatních fotografiích, které byly patrně pořízeny jiným fotoaparátem a ve zcela jinou dobu. V rámci dokazování vůbec tedy nebylo prokázáno, jaké dopravní značení se nacházelo v místě přestupku právě v době, kdy se žalobkyně měla údajného přestupku dopustit. Žalobkyně tvrdí, že měření její rychlosti bylo započato ještě před působností dopravní značky č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost", viditelné na videozáznamu a omezující rychlost na maximálně 70 km.h."* S uvedenou námitkou se ovšem krajský soud vypořádal na str. 6 – 7 napadeného rozsudku, přičemž uvedl: *„Tuto žalobní námitku vyvracejí samotné fotografie, které jsou součástí správního spisu, včetně videonahrávky pořízené z měření rychlosti. První tři fotografie evidentně pořízené při měření rychlosti svědčí nepochybně o tom, že žalobkyně projížděla kolem svislé dopravní značky č. B 20a v okamžiku tohoto měření a z detailního záběru jejího automobilu je zcela nezaměnitelně zřetelná státní poznávací značka jejího automobilu. Ze záběru, kdy tento automobil v okamžiku měření je na každé fotografii seznatelná svislá dopravní značka č. B 20a a na další barevné fotografii, o které nemá krajský soud důvodu pochybovat, že byla prováděna v době měření, je seznatelná i vodorovná tatáž dopravní značka. K uvedenému nutno dodat, že žalobkyně sama v průběhu správního ani soudního řízení nenamítala skutečnost, že by v místě úseku měření rychlosti omezená rychlost 70 km/hod stanovena nebyla."*

[37] S uvedeným hodnocením žalovaného a krajského soudu Nejvyšší správní soud souhlasí, na jeho správnosti nic nemění ani argumentace obsažená k této otázce teprve v kasační stížnosti. Již z fotografie na č. l. 5 správního spisu je zjevná správnost závěrů krajského soudu, neboť je z ní nade vší pochybnost zjevné, že vozidlo stěžovatelky projíždí přímo kolem svislé dopravní značky č. B 20a změřenou rychlostí 124 km/hod. (bez zohlednění odchylky měření). Na uvedeném závěru by tedy nemohla nic změnit ani skutečnost, že by fotografie daného úseku byly pořízeny v rozdílném čase, neboť již uvedená fotografie ve spojení s dalšími důkazy (např. videozáznam přestupku) bez důvodných pochybností prokazuje, že se uvedeného skutku stěžovatelka dopustila. Neobstojí v této souvislosti ostatně ani argumentace, která se týká umístění reklamní tabule s nápisem „KVĚTINY", neboť z předložené fotodokumentace je zjevné, že fotografie, na něž stěžovatelka v této souvislosti odkazuje, byly pořizovány z různých úhlů.

[38] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani kasační námitku, v níž stěžovatelka odkazuje na princip měření rychlosti, na němž pracuje měřící zařízení POLCAM PC 2006,

a namítá, že aby bylo možno vyvodit míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti odpovídající některé ze skutkových podstat přestupku upravených v § 125c odst. 1 písm. f) bodech 2, 3 nebo 4 zákona o silničním provozu, bylo by nezbytné, aby v celém měřeném úseku platila shodná nejvyšší dovolená rychlost. Jinak totiž vůbec nelze stanovit, o jakou hodnotu byla nejvyšší dovolená rychlost v té či oné části měřeného úseku překročena.

[39] K uvedené námitce lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 – 37, v němž se zdejší soud ztotožnil se závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 21. 7. 2016, č. j. 60 A 3/2016 – 41, že *„nelze v obecné rovině vyloučit, že při měření rychlosti jedoucího automobilu určitým měřičem rychlosti může dojít k chybě měření, např. v důsledku postavení měřicího vozidla či vyskytující se překážky při měření či jiné chybě při užití rychloměru. Ovšem k tomu, aby takovou možnost musely v řízení o přestupku správní orgány zkoumat, resp. zabývat se výslovně její případnou neexistencí v odůvodnění svých rozhodnutí, musí být dány konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření. V projednávaném případu z rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení vyplývá, že naměřenou rychlost 85 km/h (po odečtu možné odchylky měření – 3 km/h) měly správní orgány za prokázanou jednak oznámením policie o spáchání přestupku, jednak videozáznamem o přestupku rychloměrem PolCam z jedoucího služebního vozidla policie, ve spojení s osvědčením č. 191/14-1, které prokazuje, že pprap. P. Š. byl k obsluze silničního rychloměru řádně proškolen, ve spojení s ověřovacím listem č. 38/15 prokazujícím řádné přezkoušení a ověření rychloměru, a také svědeckou výpovědí pprap. P. Š. Ten potvrdil, že je k obsluze předmětného rychloměru způsobilý, rychloměr byl i podle jeho tvrzení ověřen a způsobilý k provedení měření a žalobci byla naměřena rychlost 88 km/h. Za dané situace považuje soud tyto důkazy k prokázání naměřené rychlosti plně dostačujícími. Zjištění skutkového stavu v rozsahu, o něž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, nezpochybňuje ani fakt, že správní orgán I. stupně se nezabýval dodržením vzdálenosti mezi vozidlem žalobce a služebním vozidlem, ze kterého bylo měření rychlosti provedeno, a tuto skutečnost nezachytil v odůvodnění svého rozhodnutí. Jestliže o vzdálenosti mezi jedoucími vozidly a o jejím zachování nevyvstaly žádné pochybnosti (záznam o měření rychlosti pořízen, naměřená rychlost obvyklým způsobem zaznamenána, použit ověřený rychloměr PolCam, obsluhovaný řádně proškoleným a pověřeným policistou, u něhož lze vzhledem k povaze prováděné činnosti předpokládat, že takovou činnost běžnou v rámci plnění obvyklých úkolů zvládne řádně, a to včetně dodržení příslušného návodu k obsluze daného měřicího zařízení), stejně jako se neobjevily skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovozovat konkrétní nedodržení předepsaného postupu při měření rychlosti užitým rychloměrem, nelze správním orgánům vytýkat, že tyto okolnosti blíže nezkoumaly a výslovně ve svých rozhodnutích neuváděly, že měření proběhlo dle návodu k obsluze rychloměru, včetně dodržení rozestupu mezi vozidly.“*

[40] Uvedené závěry se uplatní rovněž v nyní posuzované věci, v níž správní spis poskytuje dostatečnou oporu pro skutkové závěry správních orgánů [viz oznámení o přestupku ze dne 6. 5. 2015 a ze dne 17. 4. 2015, záznam o přestupku - fotografie pořízené rychloměrem, osvědčení a ověřovací list rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče (stěžovatelky), videozáznam přestupku, fotodokumentace včetně fotodokumentace místa přestupku]. Je rovněž vhodné připomenout, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publ. pod č.

3014/2014 Sb. NSS *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“*. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V projednávané věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné podklady vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustila právě stěžovatelka. Podklady založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku stěžovatelkou (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). Z provedeného dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly. Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje.

[41] Zbývá dodat, že v této souvislosti není důvodná ani námitka stěžovatelky, že magistrát se ani v minimální míře nezabýval možností existence okolností svědčících v její prospěch.

[42] S odkazem na již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, je nutné zopakovat, že stěžovatelka byla v řízení před magistrátem zcela pasivní a neuváděla žádné konkrétní okolnosti, které by mohly ve smyslu jí vznášené námitky svědčit v její prospěch (např. že se přestupku dopustila za situace blížící se krajní nouzi apod.). V této souvislosti je na místě připomenout také názor rozšířeného senátu uvedený ve výše citovaném usnesení, že *„správní orgán nedisponuje nekonečnou fantazií, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.“* Skutečnost, že se magistrát ve svém rozhodnutí výslovně nevěnoval existenci údajných okolností svědčících ve prospěch stěžovatelky, svědčí pouze o tom, že žádné neshledal. Je nutno opětovně zdůraznit, že ani nyní stěžovatelka neuvádí, o jaké okolnosti by se vlastně mělo jednat.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu